HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia extinsă)

10 iulie 2024*

„Politica economică și monetară – Uniunea bancară – Mecanismul unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile – Decizia SRB de a nu acorda o derogare – Acțiune în fața comisiei de apel a SRB – Respingere – Condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii – Marja de apreciere a SRB – Securitate juridică – Obligația de motivare”

În cauza T-540/22,

Republica Franceză, reprezentată de T. Stéhelin, E. Timmermans și B. Travard, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Comitetului unic de rezoluție (SRB), reprezentat de H. Ehlers, M. Fernández Rupérez și L. Forestier, în calitate de agenți, asistați de H.-G. Kamann și F. Louis, avocați,

pârât,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă),

compus din domnul F. Schalin, președinte, doamna P. Škvařilová-Pelzl, domnul I. Nõmm (raportor), doamna G. Steinfatt și domnul D. Kukovec, judecători,

grefier: domnul L. Ramette, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 14 noiembrie 2023,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, Republica Franceză solicită anularea Deciziei nr. 3/2021 a comisiei de apel a Comitetului unic de rezoluție (SRB) din 8 iunie 2022 de respingere a recursului formulat împotriva Deciziei SRB/EES/2021/44 din 4 noiembrie 2021 de stabilire a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul cauzei

2 La 6 noiembrie 2020, un grup bancar (denumit în continuare „grupul bancar în cauză”) a depus, pentru una dintre filialele sale, o cerere de derogare de la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile (denumită în continuare „EMEE”) aplicată pe bază individuală în temeiul articolului 12g din Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1), în versiunea sa astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 (JO 2019, L 150, p. 226), în temeiul articolului 12h alineatul (1) din regulamentul menționat, pentru ciclul planificării rezoluției 2020.

3 Prin Decizia SRB/EES/2021/44 din 4 noiembrie 2021 de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, SRB nu a admis cererea de derogare a grupului bancar în cauză pentru una dintre filialele sale.

4 La 21 decembrie 2021, Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (Autoritatea de supraveghere prudențială și de rezoluție) (ACPR) (denumită în continuare „apelanta în fața comisiei de apel”) a formulat un recurs împotriva Deciziei SRB/EES/2021/44 la comisia de apel a SRB.

5 La 8 iunie 2022, prin decizia atacată, comisia de apel a respins recursul apelantei în fața comisiei de apel.

Concluziile părților

6 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 septembrie 2022, Republica Franceză a introdus prezenta acțiune.

7 Republica Franceză solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea SRB la plata cheltuielilor de judecată.

8 Prin act separat depus de asemenea la grefa Tribunalului la 2 septembrie 2022, Republica Franceză a solicitat Tribunalului, în temeiul articolelor 88 și 89 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să adopte o măsură de organizare a procedurii constând în a solicita SRB să prezinte manualul său intern referitor la EMEE.

9 SRB solicită în esență Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

10 În susținerea acțiunii formulate, Republica Franceză invocă trei motive, întemeiate, primul, pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale articolului 12h din Regulamentul nr. 806/2014 și pe o „depășire a limitelor puterii de apreciere a SRB”, al doilea, pe o încălcare a principiului securității juridice și, al treilea, pe o încălcare a obligației de motivare.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale articolului 12h din Regulamentul nr. 806/2014 și pe o „depășire a limitelor puterii de apreciere a SRB”

11 În cadrul primului motiv, Republica Franceză susține că comisia de apel a validat în mod eronat interpretarea și aplicarea de către SRB a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, în măsura în care acestea ar echivala în esență cu solicitarea „în principiu” a furnizării unei garanții specifice și cu admiterea „prin excepție” a posibilității de a deroga de la o asemenea cerință. Ea reproșează comisiei menționate că nu a încercat să stabilească dacă, în speță, SRB era îndreptățit să solicite o asemenea garanție.

12 Acest prim motiv cuprinde două aspecte, întemeiate, primul, pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, iar al doilea, pe depășirea de către SRB a limitelor puterii sale de apreciere în temeiul articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o interpretare și pe o aplicare eronate ale articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014

13 În cadrul primului aspect al primului motiv, Republica Franceză susține că SRB a impus în mod eronat „în principiu”, în cadrul examinării unei cereri de derogare în temeiul articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, o garanție specifică între entitatea de rezoluție și filiala sa pentru a considera că era îndeplinită condiția prevăzută la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat. Aceasta arată că exista o serie de indicii concordante suficient de probante, stabilite de apelantă în fața comisiei de apel, care demonstrau că, prin cerința garanției specifice, SRB nu s-a limitat să interpreteze și să aplice condiția prevăzută la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, ci, în realitate, a aplicat un criteriu prevăzut de alte texte de drept al Uniunii Europene de același nivel, neaplicabile în speță.

14 SRB contestă argumentația Republicii Franceze.

15 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, pentru a evita ca entitățile bancare să își structureze datoriile într-un mod care limitează eficacitatea instrumentului de recapitalizare internă și pentru a proteja astfel depozitele clienților în caz de pierderi masive, legiuitorul Uniunii a impus băncilor să respecte în permanență EMEE. Aceasta este exprimată ca procent din totalul

datoriilor și al fondurilor proprii ale entității. Trebuie subliniat de asemenea că articolul 12g din Regulamentul nr. 806/2014 impune o EMEE (denumită în continuare „EMEE internă”) unor entități, în speță filialele unui grup bancar, care nu sunt ele însele entități de rezoluție.

16 EMEE internă poate fi îndeplinită în două moduri. În primul rând, filiala poate emite titluri de datorie în favoarea entității de rezoluție, în speță societatea-mamă a grupului bancar în cauză, de exemplu sub formă de obligațiuni. În al doilea rând, societatea-mamă menționată poate îndeplini EMEE internă a filialei sale prin intermediul unei garanții care îndeplinește mai multe condiții cumulative enumerate la articolul 12g alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014.

17 Articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede posibilitatea derogării de la EMEE internă pentru filiale cu respectarea a trei condiții cumulative. Condiția prevăzută la litera (c) a acestei dispoziții prevede că „nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 21 alineatul (3), în special atunci când entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție”.

18 Trebuie amintit de asemenea că mențiunea care figurează la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, potrivit căreia „[c]omitetul poate acorda o derogare de la aplicarea articolului 12g unei filiale a unei entități de rezoluție stabilite într-un stat membru participant” atunci când sunt îndeplinite cele trei condiții enumerate de dispoziția menționată, implică în mod necesar că această dispoziție, în parte, impune o competență nediscreționară SRB și, în parte, îi deleagă o putere discreționară (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 iulie 2018, Banque postale/BCE, T-733/16, EU:T:2018:477, punctul 39).

19 În cadrul unei prime etape, SRB examinează dacă sunt îndeplinite cele trei condiții care figurează la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014. În cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite, el nu are dreptul să acorde o derogare de la EMEE. Acesta se află, așadar, într-o situație de competență nediscreționară și trebuie să respingă cererea de derogare.

20 În cazul în care sunt îndeplinite cele trei condiții prevăzute la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, intervine a doua etapă. De fapt, în acest caz, SRB „poate” acorda o derogare de la EMEE. Este vorba astfel despre o posibilitate care implică în mod necesar dreptul SRB de a acorda sau de a nu acorda o derogare. În consecință, în această privință, acesta dispune de o putere discreționară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 2018, Banque postale/BCE, T-733/16, EU:T:2018:477, punctul 41).

21 În decizia atacată, comisia de apel a apreciat în esență că SRB nu a săvârșit nicio eroare de drept în interpretarea articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Comisia de apel respinge astfel că abordarea urmată de SRB ar fi constat, pentru a stabili dacă un grup bancar care solicita derogarea îndeplinea condiția prevăzută de dispoziția menționată mai sus, în a impune „din principiu” furnizarea unei garanții specifice și în a admite „prin excepție” posibilitatea de a deroga de la o asemenea cerință.

22 Pentru a stabili dacă comisia de apel a săvârșit o eroare de drept atunci când a verificat examinarea efectuată de SRB a condiției care figurează la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, în cadrul cererii de derogare a grupului bancar în cauză, trebuie să se efectueze o interpretare a acestei dispoziții.

23 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că, la interpretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de termenii acesteia și de obiectivele pe care le urmărește, ci și de contextul său, precum și de ansamblul dispozițiilor dreptului Uniunii [a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2019, Comisia/Belgia [articolul 260 alineatul (3) TFUE] – Rețele de mare viteză), C-543/17, EU:C:2019:573, punctul 49 și jurisprudența citată; Ordonanța din 24 octombrie 2019, Liaño Reig/SRB, T-557/17, nepublicată, EU:T:2019:771, punctul 59].

24 În primul rând, în ceea ce privește interpretarea literală a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, trebuie să se constate că această dispoziție se limitează să prevadă condiția potrivit căreia „nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filial[ă]”.

25 Astfel, articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu prevede posibilitatea de a solicita o garanție specifică pentru îndeplinirea condiției privind lipsa unui obstacol major actual sau preconizat, în calea transferului rapid de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor (denumit în continuare „obstacolul în calea transferului rapid de fonduri proprii”), și nici nu conține vreo mențiune care să interzică SRB să solicite o garanție specifică în această privință.

26 În aceste împrejurări, trebuie să se continue examinarea articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 efectuând o interpretare contextuală și teleologică a articolului 12h din același regulament cu scopul de a stabili dacă această dispoziție permite SRB să solicite o garanție specifică pentru a fi îndeplinită condiția care figurează la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat și pentru a se putea acorda filialei în cauză derogarea de la EMEE internă.

27 În al doilea rând, interpretarea contextuală a articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 constă într-o examinare, pe de o parte, a lucrărilor pregătitoare ale regulamentului menționat și, pe de altă parte, a legăturii sale cu celelalte dispoziții ale aceluiași regulament considerate în ansamblul său, precum și cu dispoziții ale altor acte juridice ale Uniunii.

28 În această privință, trebuie amintit că articolul 12h din Regulamentul nr. 806/2014 a fost introdus prin Regulamentul 2019/877.

29 Din lucrările pregătitoare ale Regulamentului 2019/877 – și anume cele ale propunerii de regulament COM(2016) 851 final al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții din 23 noiembrie 2016 – reiese că următoarele două tipuri de modificări fac parte din același pachet legislativ. Pe de o parte, este vorba despre modificările propuse pentru Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1, rectificări în JO 2013, L 208, p. 68 și în JO 2013, L 321, p. 6), care urmăresc să includă cerința minimă a standardului privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC), un standard pe care Summitul G 20, care a avut loc în Antalya (Turcia) la 15 și 16 noiembrie 2015, l-a adoptat și al cărui obiectiv este de a garanta că băncile de importanță sistemică mondială dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare în caz de rezoluție.

Pe de altă parte, este vorba despre modificările propuse pentru Regulamentul nr. 806/2014, care prevăd obligații suplimentare impuse de la caz la caz băncilor sistemice și cerințe generale impuse băncilor stabilite în uniunea bancară.

30 În ceea ce privește propunerile de modificare a Regulamentului nr. 806/2014, lucrările pregătitoare arată că articolele 12g și 12h (care vor deveni articolele 12f și 12g din Regulamentul nr. 806/2014) privesc nivelul de aplicare a EMEE și că, în ceea ce privește instituțiile considerate entități de rezoluție, EMEE se aplică la nivelul grupului de rezoluție. Lucrările pregătitoare menționate subliniază de asemenea că propunerile introduc noțiunea de „EMEE internă”, în conformitate cu o noțiune similară introdusă de standardul TLAC, și că aceasta implică faptul că celelalte entități din grupul de rezoluție, care nu sunt ele însele entități de rezoluție, trebuie să emită instrumente de datorie eligibile în cadrul unui grup de rezoluție și că aceste instrumente trebuie să fie cumpărate de entitățile de rezoluție. Propunerile precizează, de asemenea, că, în anumite condiții, EMEE internă poate fi înlocuită prin garanții acoperite prin colaterale, acordate de entitatea de rezoluție celorlalte entități ale grupului de rezoluție.

31 Reiese de asemenea din aceleași lucrări pregătitoare că articolul 12i (care va deveni articolul 12h din Regulamentul nr. 806/2014) precizează că, în anumite condiții, EMEE internă a unei filiale poate fi ridicată de SRB în cazul în care atât filiala, cât și întreprinderea-mamă sunt stabilite în același stat membru participant.

32 Astfel, referirea la cerința unei garanții nu este menționată în mod clar decât în ceea ce privește viitorul articol 12g din Regulamentul nr. 806/2014, referitor la „[a]plicarea cerinței în cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție”. Dezbaterile referitoare la viitorul articol 12h din regulamentul menționat, referitor la posibilitatea de derogare de la EMEE internă, nu au privit eventualitatea de a solicita o garanție în acest context.

33 În ceea ce privește corelarea articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 cu celelalte dispoziții ale Regulamentului nr. 806/2014 în ansamblul său sau cu dispozițiile altor acte juridice ale Uniunii, trebuie amintit că considerentul (83) al Regulamentului nr. 806/2014 prevede că, „[p]entru a evita ca entitățile să își structureze datoriile într-un mod care afectează eficacitatea instrumentului de recapitalizare internă, este oportun ca entitățile să respecte în orice moment [EMEE], exprimat[ă] ca procent din pasivele totale și fondurile proprii ale entității”.

34 În ceea ce privește Regulamentul 2019/877, considerentul (19) al acestuia arată că, „[d]acă atât entitatea de rezoluție sau întreprinderea-mamă, cât și filialele sale sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție, comitetul ar trebui să poată acorda o derogare de la [EMEE] care se aplică acestor filiale care nu sunt entități de rezoluție sau să le permită acestora să îndeplinească [EMEE] cu garanții acoperite cu colateral între întreprinderea-mamă și filialele sale, garanții care pot fi activate în condiții temporale echivalente celor care permit reducerea valorii datoriilor eligibile sau conversia acestora” și că „[c]olateralul care acoperă garanția ar trebui să fie foarte lichid și să prezinte un risc de piață și de credit minim”.

35 Considerentul (19) al Regulamentului 2019/877 anunță în esență conținutul noilor articole 12g și 12h din Regulamentul nr. 806/2014.

36 Astfel, articolul 12g alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede că SRB poate permite entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție să îndeplinească EMEE internă care le este de asemenea impusă prin intermediul unei garanții care trebuie să îndeplinească nouă condiții cumulative. Se impune, în special, ca garanția să fie acoperită prin colaterale care reprezintă cel

puțin 50 % din valoarea sa. Astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 34 de mai sus, aceasta implică faptul că societatea-mamă trebuie, de fapt, să își poziționeze în avans activele lichide pentru a susține garanția menționată.

37 În ceea ce privește articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, acesta prevede, astfel cum s-a amintit la punctul 17 de mai sus, posibilitatea de a acorda unei filiale o derogare de la EMEE internă dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această dispoziție, printre care condiția întemeiată pe lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii.

38 Trebuie amintit de asemenea că ultima teză a considerentului (2) al Regulamentului 2019/877 subliniază că „[d]ispozițiile Regulamentului […] nr. 806/2014, astfel cum a fost modificat prin prezentul regulament privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor și a entităților, ar trebui aplicate în mod consecvent cu cele din Regulamentul […] nr. 575/2013 și din Directivele 2013/36/UE […] și 2014/59/UE”. Trebuie arătat că o dispoziție asemănătoare articolului 12h din Regulamentul nr. 806/2014 figurează în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190), în versiunea modificată prin Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE (JO 2019, L 150, p. 296).

39 Astfel, articolul 45f alineatul (3) litera (c) din Directiva 2014/59 prevede posibilitatea derogării pentru o filială în cazul în care nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filială.

40 Cu toate acestea, spre deosebire de Regulamentul nr. 806/2014, articolul 45f alineatul (3) din Directiva 2014/59 impune de asemenea, în mod expres, o condiție suplimentară, distinctă de condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii, și anume cea a unei garanții oferite de societatea-mamă în favoarea filialei sale. Mai precis, articolul 45f alineatul (3) litera (d) din Directiva 2014/59 impune ca „entitatea de rezoluție [să îndeplinească] cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și [să fi] declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială”. Directiva prevede de asemenea că această ultimă condiție nu este necesară în cazul în care riscurile filialei sunt neglijabile. Astfel, cu excepția cazului în care riscurile sunt neglijabile, această condiție suplimentară trebuie să existe pentru ca SRB să își poată exercita puterea discreționară de a acorda sau nu o derogare. Trebuie să se constate că o astfel de condiție nu figurează la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

41 Astfel, dintr-o interpretare contextuală reiese că cerința garanțiilor acoperite de colaterale între întreprinderea-mamă și filialele sale nu este prevăzută la articolul 12g din Regulamentul nr. 806/2014 decât ca mijloc de respectare a EMEE interne și că condiția unei garanții nu figurează la articolul 12h alineatul (1) din același regulament în contextul unei derogări, spre deosebire de ceea ce legiuitorul a prevăzut în Directiva 2014/59, adoptată și în domeniul rezoluției.

42 În acest stadiu, rezultă din elementele care precedă că posibilitatea de a obține o derogare în temeiul articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu poate fi în niciun caz condiționată de cerința unei garanții însoțită de un colateral, care ar fi asemănătoare cu cea prevăzută la articolul 12g alineatul (3) din același regulament. Abordarea contrară ar însemna pierderea oricărui efect util al articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și ar constitui astfel o încălcare flagrantă a acestei dispoziții.

43 În schimb, considerațiile care precedă nu permit confirmarea tezei Republicii Franceze potrivit căreia SRB nu poate solicita „nicio garanție” în cadrul examinării unei cereri de derogare. Astfel, nu se poate deduce din interpretarea contextuală efectuată mai sus că lipsa menționării unei garanții în dispoziția referitoare la examinarea unei cereri de derogare de la EMEE internă [și anume articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014] împiedică *ipso iure* SRB să impună o cerință de acest tip în cadrul examinării menționate. Deși SRB este obligat să respingă o cerere de derogare atunci când una dintre condițiile cumulative prevăzute la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu este îndeplinită, acesta dispune în schimb de o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea împrejurărilor în care a treia dintre aceste condiții, referitoare la lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii, este îndeplinită. Prin urmare, nu este exclus ca, ținând seama de marja de care dispune pentru a aprecia a treia condiție care figurează la articolul menționat mai sus, să fie îndreptățit să solicite o garanție – diferită de cea prevăzută la articolul 12g alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 – pentru a contracara existența unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii.

44 În al treilea rând, Tribunalul consideră oportun să își continue analiza efectuând interpretarea teleologică a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. În cadrul acestei interpretări, trebuie să se țină seama de obiectivul general urmărit de Regulamentul 2019/877 și de Regulamentul nr. 806/2014.

45 În această privință, legiuitorul enunță, în considerentul (5) al Regulamentului 2019/877, obiectivul esențial pe care îl urmărește, și anume că „[c]omitetul [trebuie] să se asigure că instituțiile și entitățile dispun de o capacitate de absorbție a pierderilor și de recapitalizare suficientă pentru a garanta absorbția pierderilor și recapitalizarea rapidă și fără dificultăți în cazul unei rezoluții, cu un impact minim asupra contribuabililor și asupra stabilității financiare[; a]cest lucru ar trebui să se obțină prin respectarea de către instituții a unei [EMEE] specifice instituției, așa cum se prevede în Regulamentul […] nr. 806/2014”.

46 Astfel, după cum subliniază în esență SRB, obiectivul principal comun Regulamentului nr. 806/2014 și Directivei 2014/59, urmărit de legiuitor prin impunerea EMEE tuturor instituțiilor unui grup bancar, este de a asigura o rezoluție eficientă cu un impact negativ minim asupra economiei reale, a sistemului financiar și a finanțelor publice.

47 Pe de altă parte, potrivit considerentelor (17) și (18) ale Regulamentului 2019/877, în timp ce instituțiile sau entitățile identificate ca fiind entități de rezoluție ar trebui să fie supuse EMEE numai la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, instituțiile sau entitățile care nu sunt entități de rezoluție ar trebui să respecte EMEE la nivel individual.

48 Prin urmare, principiul este cel al unei obligații privind EMEE internă la nivelul fiecărei filiale a grupului bancar în cauză. Având în vedere obiectivul de minimizare a impactului asupra contribuabililor și al stabilității financiare care stă la baza respectivei obligații, excepția de la principiu poate fi luată în considerare numai dacă sunt îndeplinite condițiile care permit acordarea acesteia. Decizia SRB de a renunța la EMEE internă nu trebuie astfel să pună în pericol

obiectivul de minimizare a impactului asupra contribuabililor și de stabilitate financiară care a stat la baza creării obligației constând în poziționarea anticipată a EMEE internă la nivelul filialei. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat SRB, în lipsa EMEE interne poziționată în avans la nivelul filialei și dacă pierderile filialei ar trebui să depășească capitalul său legal, filiala ar trebui ea însăși să fie plasată sub rezoluție, iar o asemenea situație ar fi în contradicție cu obiectivul care stă la baza EMEE internă.

49 Prin urmare, este necesar să se considere că SRB trebuie să fie ghidat de obiectivul amintit la punctul 46 de mai sus atunci când aplică Regulamentul nr. 806/2014 și examinează dacă sunt îndeplinite condițiile care figurează la articolul 12h alineatul (1) din regulamentul menționat.

50 Astfel, atunci când SRB examinează o cerere de derogare de la EMEE internă, îi revine sarcina de a aprecia dacă există alte aranjamente care pot servi drept substitute funcționale ale EMEE interne. În cadrul marjei de apreciere de care dispune, amintită la punctul 43 de mai sus, nimic nu îl împiedică să considere că, în funcție de circumstanțele proprii fiecărei cereri de derogare, este necesară o garanție pentru îndeplinirea condiției privind lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii. Pentru motivele amintite la punctul 42 de mai sus, nu îi este permis, în schimb, să solicite o garanție ale cărei caracteristici ar fi similare celor ale garanției prevăzute la articolul 12g alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014.

51 În această privință, trebuie subliniat că din decizia atacată nu reiese că SRB ar fi solicitat grupului bancar în cauză o garanție corespunzătoare sau având caracteristici asemănătoare cu cea de la articolul 12g alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici, *a fortiori*, că comisia de apel ar fi aprobat o asemenea abordare a SRB.

52 Niciunul dintre argumentele invocate de Republica Franceză nu este susceptibil să repună în discuție această concluzie.

53 În primul rând, Republica Franceză nu poate reproșa în mod util comisiei de apel și SRB că s-a concentrat numai pe finalitatea generală a cadrului de rezoluție și a EMEE interne, comună Regulamentului nr. 806/2014 și Directivei 2014/59/UE, și că nu a ținut seama de obiectivele proprii regulamentului menționat, care constau în reducerea riscurilor de fragmentare a pieței interne pentru serviciile financiare. Astfel, aceasta arată că derogările de la EMEE internă aplicabile între entități situate în același stat membru contribuie la aceste obiective prin reducerea obstacolelor în calea circulației lichidității și a capitalului intragrup.

54 Or, astfel cum se arată în esență în considerentul (18) al Regulamentului 2019/877 și după cum s-a amintit la punctul 47 de mai sus, obiectivul prioritar al măsurii care constă în supunerea instituțiilor sau a entităților care nu sunt entități de rezoluție să respecte EMEE la nivel individual este de a evita eventualele riscuri de perturbare a pieței, permițând SRB să procedeze la rezoluția unui grup de rezoluție fără a supune unele dintre filialele sale unei proceduri de rezoluție.

55 În acest cadru, obiectivul de reducere a obstacolelor în calea circulației lichidității și a capitalului intragrup, urmărit de articolul 12h din Regulamentul nr. 806/2014, care prevede că SRB are posibilitatea de a renunța la aplicarea EMEE internă în anumite condiții, este secundar. Un astfel de scop nu poate fi urmărit în detrimentul obiectivului prioritar amintit la punctul 54 de mai sus.

56 În acest sens, trebuie amintit că considerentul (2) al Regulamentului 2019/877 prevede că dispozițiile relevante ale Regulamentului nr. 806/2014, astfel cum au fost modificate prin cele ale Regulamentului 2019/877, trebuie aplicate în mod coerent, în special cu cele ale Directivei 2014/59. Or, articolul 45f alineatul (3) litera (d) din Directiva 2014/59 prevede că societatea-mamă nu trebuie să declare că garantează datoriile filialei sale decât în ipoteza în care riscurile filialei nu ar fi neglijabile. Legiuitorul privilegiază astfel o abordare prudentă, permițând derogarea fără solicitarea unei garanții numai dacă sunt îndeplinite condiții stricte și în special dacă o astfel de derogare nu prezintă în esență niciun risc.

57 Pentru motive de coerență, dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014, astfel cum au fost modificate prin cele ale Regulamentului 2019/877, trebuie de asemenea să fie aplicate astfel încât acordarea derogării să poată fi avută în vedere numai dacă sunt îndeplinite condiții stricte. Rezultă că, atunci când SRB examinează dacă este îndeplinită condiția care figurează la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, acesta poate aprecia că, în speță, cerința unei garanții este necesară pentru îndeplinirea acestei condiții. Faptul că articolul 12h alineatul (1) din regulamentul menționat nu prevede în mod explicit cerința unei garanții a societății-mamă în favoarea filialei sale înseamnă că legiuitorul a lăsat SRB o marjă de apreciere în ceea ce privește eventuala necesitate a unei astfel de garanții, marjă de apreciere pe care, în schimb, nu a acordat-o autorității de rezoluție în cadrul examinării unei derogări în aplicarea Directivei 2014/59.

58 În al doilea rând, Republica Franceză invocă tot fără succes răspunsul Comisiei la o întrebare adresată de un stat membru cu privire la transpunerea Directivei 2019/879. Comisia a subliniat că, în mod voluntar, legiuitorul nu a reprodus articolul 45f alineatul (3) literele (d)-(f) și alineatul (4) literele (d)-(f) din Directiva 2014/59, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2019/879, și că revenea autorităților naționale de rezoluție și, în lumina principiilor referitoare la delegarea de competențe stabilite în Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), SRB să țină seama de aceasta atunci când puneau în aplicare dispozițiile Regulamentului nr. 806/2014.

59 Or, abordarea urmată de SRB, pentru care comisia de apel nu a arătat nicio eroare de drept, este conformă cu concluzia care se desprinde din Hotărârea din 13 iunie 1958, Meroni/Înalta Autoritate (9/56, EU:C:1958:7), întrucât această abordare nu consacră în niciun fel existența unei obligații automate de garanție pentru a fi îndeplinită cerința lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii și întrucât îi recunoaște mai degrabă SRB o marjă de apreciere în această privință care să îl poată conduce la solicitarea unei garanții dacă, potrivit împrejurărilor speței, o consideră necesară.

60 În al treilea rând, Republica Franceză se întemeiază pe orientările publice „MREL Policy” ale SRB (denumite în continuare „orientările publice”) și pe manualul intern al acestuia pentru a afirma că SRB solicită în realitate în mod sistematic eliberarea unei garanții în fiecare caz în parte fără o examinare *in concreto* și că, în realitate, consideră această emitere de garanție ca fiind o condiție prin care se urmărește să se dovedească lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii în sensul articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

61 Argumentația Republicii Franceze, întemeiată pe manualul intern și pe orientările publice ale SRB și care constă în a susține în esență că SRB a stabilit o nouă condiție cu aceeași valoare neprevăzută de legislație, și anume cea a eliberării unei garanții, nu poate fi admisă.

62 Astfel, mai întâi, menționarea unei garanții pentru a demonstra lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii a fost inserată în anexa II la orientările publice abia în iunie 2022 și, prin urmare, nu exista atunci când SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2021/44 din 4 noiembrie 2021.

63 În continuare, orientările publice indică în mod clar că nu sunt destinate să producă un efect obligatoriu din punct de vedere juridic și că nu înlocuiesc în niciun caz cerințele legale prevăzute de legislațiile naționale și ale Uniunii aplicabile. În respectivele orientări se menționează de asemenea că acestea nu pot fi invocate în scopuri juridice, nu stabilesc nicio interpretare obligatorie a legilor Uniunii sau naționale și nu servesc drept aviz juridic și nici nu înlocuiesc un astfel de aviz.

64 Pe de altă parte, în sensul poziției adoptate de comisia de apel (punctul 82 din decizia atacată), abordarea descrisă în orientările publice în versiunea lor astfel cum a fost modificată în iunie 2022, care permite SRB să solicite o garanție specifică în cadrul aprecierii condiției privind lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii, este compatibilă cu modul de redactare a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014, astfel cum reiese în special din cuprinsul punctelor 44-51 de mai sus.

65 Desigur, faptul că anexa II la orientările publice ale SRB în versiunea lor astfel cum a fost modificată în iunie 2022 menționează că, pentru a demonstra caracterul liber transferabil al fondurilor într-un scenariu de rezoluție, băncile care solicită o derogare trebuie „în mod normal” să prezinte dovada unei garanții, arată că SRB privilegiază soluția garanției care se prezintă ca abordarea cea mai sigură pentru a garanta lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii. Această anexă II nu poate fi însă interpretată în sensul că SRB ar impune, „în orice caz, în principiu și în mod automat” emiterea unei garanții. Precizând în aceeași anexă II că, atunci când specificitățile unui caz individual justifică acest lucru, SRB poate adopta o abordare diferită de cea a evaluării conformității sale cu articolul 12h din Regulamentul nr. 806/2014, SRB confirmă că continuă să aprecieze de la caz la caz modul în care poate fi îndeplinită condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii.

66 În plus, în ceea ce privește manualul intern al SRB, Republica Franceză susține că, într-o primă etapă, SRB ar fi menționat în acest manual că emiterea unei garanții era o condiție de sine stătătoare pentru a putea obține o derogare și, într-o a doua etapă, SRB ar fi modificat această abordare prezentând respectiva emitere a unei garanții ca un element prin care se urmărește să se dovedească lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii în sensul articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Totuși, acest lucru tinde mai degrabă să indice că SRB a luat într-adevăr în considerare domeniul de aplicare al dispoziției menționate, din care rezultă că emiterea unei garanții nu poate fi impusă din oficiu și în mod automat, ci că necesitatea unei astfel de garanții poate fi avută în vedere în cadrul aprecierii cerinței privind lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii. Astfel cum reiese în special din cuprinsul punctelor 44-51 de mai sus, nimic nu împiedică SRB să solicite, în funcție de împrejurările speței, o garanție pentru îndeplinirea cerinței care figurează la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014.

67 În sfârșit și în orice caz, reiese din extrasele din Decizia SRB/EES/2021/44 și din decizia atacată, în special din cuprinsul punctelor 68-71 din aceasta din urmă, că SRB a soluționat în speță problema lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii arătând că efectua o analiză *in concreto* a situației grupului bancar în cauză și în special a garanțiilor din anul 2014 și din anul

2015 prezentate de grupul în discuție pentru a îndeplini această condiție și că comisia de apel a examinat această abordare a SRB și a concluzionat că analiza menționată nu era afectată de o eroare de drept întrucât a fost realizată *in concreto*.

68 Astfel, raționamentul comisiei de apel și cel al SRB nu se întemeiază pe orientările publice și nici pe manualul intern al SRB și nu provin, așadar, dintr-o aplicare mecanică a condiției emiterii unei garanții. Este tocmai ceea ce a subliniat comisia de apel la punctul 79 din decizia atacată, și anume că Decizia SRB/EES/2021/44 era o decizie individuală privind grupul bancar în cauză și că aceasta nu se referea la orientările publice și nici la manualul intern al SRB.

69 În acest sens, considerațiile referitoare la manualul intern și la orientările publice, care figurează în special la punctele 71-73 din decizia atacată, constituie un răspuns la argumentele invocate de apelantă în fața comisiei de apel și urmăresc să demonstreze că includerea garanției în aceste două documente nu a transformat exercitarea marjei de apreciere a SRB într-o cerință automată de fapt.

70 Având în vedere ceea ce precedă, primul aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe depășirea de către SRB a limitelor puterii sale de apreciere în temeiul articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014

71 Republica Franceză susține că comisia de apel ar fi trebuit să constate că SRB depășise limitele puterii sale de apreciere. În primul rând, ea arată că articolul 12h din Regulamentul nr. 806/2014 încadrează puterile SRB în mod precis, pe baza unor criterii obiective, astfel încât exercitarea acestor puteri trebuie să facă obiectul unui control riguros în raport cu aceste criterii. Or, pe de o parte, comisia de apel ar fi considerat că cerința unei garanții specifice nu constituia decât o simplă posibilitate pentru SRB, în urma unei evaluări detaliate, și, pe de altă parte, ar fi aprobat abordarea acestuia din urmă care constă în a impune, în principiu, furnizarea unei garanții specifice și în a admite doar „prin excepție” posibilitatea de a deroga de la o asemenea cerință. Republica Franceză reproșează astfel comisiei de apel că nu a efectuat în realitate niciun control efectiv al exercitării de către SRB a puterii sale de apreciere. În al doilea rând, Republica Franceză susține că comisia de apel nu a verificat dacă SRB a exercitat în mod corect puterea sa atunci când a apreciat conținutul garanției. În al treilea rând și în acest sens, comisia de apel nu ar fi explicat în decizia atacată care era întinderea puterii de apreciere „constrânse și limitate” a SRB atunci când a examinat dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 12h alineatul (1) literele (a)-(c) din Regulamentul nr. 806/2014.

72 În primul rând, trebuie analizat dacă, astfel cum susține Republica Franceză, comisia de apel a aprobat o abordare prin care SRB ar fi impus, „din principiu”, furnizarea unei garanții specifice și nu ar fi admis decât „prin excepție” posibilitatea de a deroga de la o asemenea cerință, impunând astfel eliberarea unei garanții fără a-și exercita marja de apreciere astfel cum a fost amintită la punctul 43 de mai sus și, prin urmare, fără să fi fost efectuată în prealabil o analiză precisă și *in concreto* a elementelor relevante.

73 În prealabil, trebuie amintit că, în temeiul articolului 85 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 806/2014, orice persoană fizică sau juridică poate contesta la comisia de apel o decizie a SRB, precum Decizia SRB/EES/2021/44, că respectivul recurs conține motivele care îl întemeiază și că revine comisiei de apel sarcina de a se pronunța cu privire la recursul menționat. Prin urmare, comisia de apel examinează motivele cu care este sesizată.

74 În speță, Republica Franceză nu contestă că, astfel cum reiese din rezumatul motivelor care figurează la punctul 35 din decizia atacată, apelanta în fața comisiei de apel a susținut că, prin intermediul manualului său intern și al orientărilor sale publice, SRB ar fi impus *de facto* o condiție suplimentară pentru acordarea unei derogări care nu era prevăzută în Regulamentul nr. 806/2014 și ar fi săvârșit astfel o eroare de drept prin depășirea limitelor puterii sale de apreciere, prin nerespectarea obiectivelor urmărite de dispozițiile aplicate și prin privarea acestora de orice efect juridic practic. Apelanta susținuse în esență că abordarea *in abstracto* pe care ar fi urmat-o SRB ar fi făcut ca derogarea să fie practic imposibil de obținut.

75 Trebuie amintit de asemenea că banca în cauză s-a prevalat de două garanții pentru a susține că nu exista un obstacol juridic sau factual, major actual sau preconizat pentru transferul rapid de fonduri proprii, în sensul articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Garanțiile în discuție ale întreprinderii-mamă care asigura datoriile filialei sale fuseseră date în anul 2014 și în anul 2015 în cadrul cererilor de derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale pe bază individuală și de la aplicarea cerințelor de lichiditate pe bază individuală, în conformitate cu articolele 7 și 8 din Regulamentul nr. 575/2013.

76 Trebuie precizat că argumentele prezentate de apelantă în fața comisiei de apel în susținerea primului motiv nu au privit aprecierile de fond efectuate de SRB cu privire la garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 de care s-a prevalat grupul bancar în cauză pentru a susține că era îndeplinită condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii. Astfel, argumentele în discuție vizau pretinsa eroare de drept săvârșită de SRB întrucât acesta și-ar fi depășit competența prin aplicarea în mod mecanic și automat a unei condiții care nu figurează la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

77 Astfel, revenea comisiei de apel sarcina de a verifica dacă SRB efectuase o examinare *in concreto* a situației grupului bancar în cauză, precum și a garanțiilor prezentate în susținerea cererii sale de derogare și dacă a respectat astfel limitele marjei sale de apreciere. În acest cadru, acestuia îi revenea sarcina de a verifica dacă aprecierea efectuată de SRB nu consta într-o examinare *in abstracto* deghizată a garanțiilor din anul 2014 și din anul 2015, ci într-o examinare *in concreto* credibilă.

78 Prin urmare, Republica Franceză susține în mod eronat că motivele și argumentele invocate de apelantă în fața comisiei de apel, întemeiate pe eroarea de drept săvârșită de SRB prin faptul că ar fi aplicat în mod eronat articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 și ar fi depășit limitele competenței sale, ar fi trebuit în mod necesar să determine comisia de apel să examineze dacă SRB era îndreptățit, în lumina tuturor elementelor pertinente ale speței, să solicite o garanție specifică.

79 Având în vedere motivele invocate de apelantă în fața comisiei de apel, astfel cum au fost amintite la punctul 76 de mai sus, trebuie să se stabilească dacă comisia de apel a putut considera în mod întemeiat că analiza SRB – în urma căreia acesta din urmă a concluzionat că exista un risc ca garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 să nu poată funcționa într-un scenariu de neviabilitate și că acestea din urmă nu îndeplineau condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii – a fost reală și concretă.

80 În această privință, trebuie amintit că articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu impune norme precise cu privire la modul în care trebuie îndeplinită condiția întemeiată pe lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii, ci impune în esență SRB să se asigure că mecanismele existente, precum garanțiile, sunt echivalente din punct de vedere funcțional cu o

EMEE internă într-un scenariu de criză și, prin urmare, că nu există riscul ca, în cazul în care punctul de neviabilitate al filialei ar fi atins, directorii întreprinderii-mamă să poată decide în mod ipotetic să se retragă și să abandoneze astfel filiala, iar nu să „transfere fondurile din aval” și nici să absoarbă pierderile sau să recapitalizeze.

81 În speță, acest lucru a implicat verificarea de către comisia de apel a faptului dacă SRB efectuase o examinare reală și concretă a garanțiilor din anul 2014 și din anul 2015 și a eficacității lor într-un scenariu de criză care permitea SRB să stabilească dacă aceste mecanisme existente erau echivalente din punct de vedere funcțional cu o EMEE internă într-un scenariu de lichidare și, prin urmare, dacă permiteau grupului bancar în cauză să îndeplinească condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii.

82 În această privință, *primo*, reiese din decizia atacată, în special din cuprinsul punctelor 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 și 116 din aceasta, că comisia de apel a examinat dacă SRB efectuase o analiză *in concreto* a cererii de derogare.

83 Comisia de apel a amintit că SRB a subliniat că garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 fuseseră constituite într-un alt context, și anume, în aplicarea articolelor 7 și 8 din Regulamentul nr. 575/2013, pentru a permite grupului bancar vizat să beneficieze de o derogare de la aplicarea cerințelor prudențiale în materie de capital, pe bază individuală, și de la aplicarea cerințelor prudențiale în materie de lichiditate, pe bază individuală. Aceasta a constatat că SRB a evidențiat existența unui posibil scenariu în care deteriorarea situației filialei conducea la intrarea sa în dificultate atunci când nu fusese încă furnizat ajutorul financiar al garantului. Ea a arătat că SRB a apreciat că, într-un asemenea caz, obiectivele garanțiilor nu se mai aplicau.

84 Comisia de apel a arătat că SRB s-a întemeiat în această privință pe aprecierile echipei de rezoluție internă. Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 75 din decizia atacată, aceasta din urmă exprimase rezerve serioase cu privire la faptul că dreptul de a pune în aplicare o garanție, atunci când aceasta exista, ar persista în caz de nerambursare sau de faliment al filialei și subliniase că creditorii filialei ar putea invoca ei înșiși un drept opozabil împotriva garantului, astfel încât, în definitiv, întreprinderea-mamă, și anume garanta, ar fi eliberată de obligația sa legală de a garanta intrarea în dificultate a filialei în momentul în care ea ar avea cea mai mare nevoie de aceasta.

85 La punctul 75 din decizia atacată se menționează de asemenea declarațiile echipei de rezoluție internă potrivit cărora transferul rapid de fonduri proprii de către întreprinderea-mamă trebuia să fie asigurat către filiala cu privire la care s-a constatat lipsa viabilității în conformitate cu articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul nr. 806/2014 și potrivit cărora constatarea că filiala era într-o situație de dificultate dovedită sau previzibilă putea interveni într-o situație în care filiala respectivă putea încă să își îndeplinească obligațiile și, prin urmare, garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 nu erau încă declanșate și nu erau utilizabile pentru acordarea ajutorului necesar.

86 Reiese astfel din decizia atacată că examinarea mecanismelor existente de către SRB nu era nicidecum fictivă, ci era rezultatul unei analize reale și concrete a situației grupului bancar în cauză. Republica Franceză susține astfel în mod eronat că SRB ar fi impus în mod automat și *in abstracto* o garanție.

87 În consecință, comisia de apel a putut considera în mod întemeiat în esență că SRB a efectuat o examinare *in concreto* a situației grupului bancar în cauză pentru a stabili dacă acesta îndeplinea condițiile care figurează la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014.

88 *Secundo*, concluzia potrivit căreia comisia de apel a considerat în mod întemeiat că SRB a efectuat o analiză reală și concretă a situației grupului bancar vizat decurge de asemenea din poziția pe care a adoptat-o în special la punctele 73, 74 și 83 din decizia atacată. În aceasta s-a arătat fără ambiguitate că SRB dispunea de o marjă de apreciere pentru a stabili existența sau inexistența unor obstacole în calea transferului rapid de fonduri proprii și că, în acest context, SRB putea concluziona în sensul lipsei unui obstacol și putea acorda o derogare chiar dacă întreprinderea-mamă nu a emis o garanție în favoarea filialei sale. În această privință, comisia de apel a precizat că condiția lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii poate fi îndeplinită potrivit dispozițiilor legale speciale prevăzute de dreptul național aplicabil și în funcție de existența unor acorduri contractuale între societățile unui grup.

89 *Tertio*, exercitarea de către SRB a marjei sale de apreciere și examinarea *in concreto* a condiției care figurează la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 sunt confirmate de asemenea de constatarea efectuată de comisia de apel potrivit căreia raționamentul care privește lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii, care figurează în decizia atacată, nu se întemeia pe orientările publice și nici pe manualul intern al SRB, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 61-68 de mai sus.

90 Pentru acest motiv, nu este necesar să se admită cererea Republicii Franceze prin care se solicită Tribunalului să adopte o măsură de organizare a procedurii prin care SRB să fie obligat să prezinte manualul său intern în versiunile aplicabile în anii 2020 și 2021 pentru motivul că manualul în discuție ar fi indicat că eliberarea unei garanții între entitatea de rezoluție și filiala sa constituia o condiție imperativă pe care echipele de rezoluție interne erau obligate să o respecte în vederea aplicării articolului 12h din Regulamentul nr. 806/2014.

91 În această privință, trebuie arătat că trimiterile la manualul intern al SRB din decizia atacată intervin în esență în cadrul răspunsului comisiei de apel la argumentele apelantului în fața acestuia din urmă, care se întemeiază pe respectivul document. Demonstrația pe care Republica Franceză urmărește să o realizeze întemeindu-se pe manualul intern al SRB în versiunile sale aplicabile în anii 2020 și 2021 este inoperantă, din moment ce nu ar permite să se repună în discuție concluzia, dedusă în mod întemeiat de comisia de apel, potrivit căreia SRB a efectuat efectiv o analiză *in concreto* a condiției lipsei unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii pentru filiala grupului bancar în cauză.

92 Niciunul dintre argumentele prezentate de Republica Elenă nu poate repune în discuție această concluzie.

93 În cadrul unui prim argument, Republica Franceză reproșează comisiei de apel că a aprobat abordarea SRB care constă în a prezuma că garanțiile nu erau activabile în caz de criză și că nu a efectuat o analiză aprofundată a dreptului național pentru a aprecia acest aspect.

94 Această argumentație nu poate fi admisă. Astfel, după cum reiese în special din cuprinsul punctului 86 de mai sus, comisia de apel s-a asigurat, dimpotrivă, că SRB efectuase o analiză *in concreto* a elementelor care îi erau prezentate, fără a aplica în această privință nici cea mai mică „prezumție”. De altfel, din decizia atacată nu reiese că grupul bancar vizat sau apelanta în fața comisiei de apel ar fi identificat dispoziții ale dreptului național aplicabil sau acorduri în cadrul grupului menționat care ar fi permis îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Singurele elemente prezentate în susținerea cererii de

derogare, pentru a demonstra că nu există obstacole în calea transferului rapid de fonduri proprii, se referă la garanțiile din anul 2014 și din anul 2015. Or, tocmai aceste garanții au făcut obiectul unei analize concrete de către SRB.

95 În această privință, trebuie înlăturate în orice caz, în măsura în care nu sunt nicidecum susținute, argumentele Republicii Franceze întemeiate pe eroarea vădită de apreciere pe care ar fi săvârșit-o SRB prin ignorarea efectelor benefice produse de „acorduri interne” existente, într-un scenariu de rezoluție, și prin faptul că a considerat că garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 nu erau activabile într-un scenariu de criză.

96 Astfel, pe de o parte, Republica Franceză nu identifică de ce „acorduri interne” se prevalează în susținerea raționamentului său și nici, *a fortiori*, nu descrie în ce mod acestea din urmă ar fi putut produce efecte benefice în ipoteza unui scenariu de rezoluție.

97 Pe de altă parte, Republica Franceză nu menționează nicio dispoziție a unei legi naționale sau a unui principiu de drept național în susținerea argumentației sale referitoare la pretinsul caracter activabil al garanțiilor din anul 2014 și din anul 2015. Aceasta menționează cel mult o hotărâre a Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța) din 4 februarie 1985, în măsura în care aceasta ar fi consacrat faptul că noțiunea „interes de grup” poate permite, în anumite condiții, înlăturarea apărării stricte a interesului social al unei societăți atunci când aceasta acordă sprijin financiar unei alte societăți din același grup. În ceea ce privește această noțiune de „interes de grup”, Republica Franceză face de asemenea referire în replica sa, prin intermediul unui hiperlink, la un raport din luna iunie 2015, intitulat „Către o recunoaștere a interesului de grup în Uniunea Europeană?” *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, care enumeră în mod succint condițiile care trebuie îndeplinite în dreptul francez „pentru a evita ca directorilor să li se atribuie o calificare drept infracțiune de abuz de bunuri sociale ca urmare a unor contribuții financiare între societățile din același grup” (paginile 16 și 17 din raportul menționat).

98 Trebuie să se constate că atât explicațiile Republicii Franceze, cât și conținutul raportului la care se referă sunt cel puțin vagi și imprecise. Acestea nu permit în niciun mod să se stabilească consecințele pe care SRB ar fi trebuit să le deducă în speță în ceea ce privește garanțiile din anul 2014 și din anul 2015. În plus, astfel cum reiese din înscrisurile Republicii Franceze înseși, trebuie îndeplinite condiții pentru ca noțiunea de „interes de grup” să poată permite înlăturarea apărării stricte a interesului social al unei societăți. Or, Republica Franceză nu a explicat modul în care condițiile menționate ar fi fost îndeplinite în speță.

99 În cadrul unui al doilea argument, Republica Franceză arată că SRB a săvârșit erori în interpretarea articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 pentru motivul că legiuitorul nu a făcut referire decât la obstacolele „majore” și „preconizate”, iar nu la „orice obstacol” „viitor” „eventual”, și că realitatea unor astfel de obstacole nu a fost demonstrată în speță.

100 Acest argument trebuie înlăturat. Astfel, comisia de apel nu a săvârșit nicio eroare în interpretarea articolului 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 atunci când a considerat în esență că obstacolul în calea transferului rapid al garanțiilor din anul 2014 și din anul 2015 și riscul care decurgea din acestea corespundeau într-adevăr noțiunilor de „risc” și de „obstacol major actual sau preconizat” în sensul dispoziției menționate mai sus. Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 82-85 de mai sus, examinarea efectuată de comisia de apel pentru a stabili dacă SRB efectuase o analiză *in concreto* a cererii de derogare arată efectiv că garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 fuseseră constituite într-un alt context și că, în anumite scenarii, acestea prezentau riscul semnificativ de a nu fi declanșate sau de a nu mai putea fi declanșate.

101 În al doilea rând, Republica Franceză susține că comisia de apel a săvârșit o eroare atunci când a considerat că SRB a efectuat o examinare *in concreto* a situației grupului bancar în cauză pentru a stabili un „conținut” proporțional al garanției. Ea susține că SRB ar fi stabilit conținutul în discuție în mod automat și fără o examinare concretă a situației la un nivel minim echivalent cu cuantumul ipotetic al EMEE internă care ar fi fost aplicată în lipsa unei derogări și că, prin urmare, acest conținut nu ar fi proporțional.

102 O asemenea argumentație trebuie înlăturată. Astfel, comisia de apel a amintit mai întâi, la punctul 75 din decizia atacată, necesitatea ca SRB să fie în mod rezonabil convins că garanția existentă era echivalentă din punct de vedere funcțional cu EMEE internă, poziționată în prealabil într-un scenariu de criză. În continuare, el a subliniat că, în speță, SRB a considerat, în cadrul marjei sale de apreciere amintite la punctul 43 de mai sus, că doar garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 prezentate de grupul bancar în cauză în susținerea cererii sale de derogare prezentau riscul de a nu fi activabile într-un scenariu de criză și de a fi astfel inexistente. În sfârșit, acesta a arătat că, pentru a acoperi riscul în discuție, SRB a apreciat că o garanție echivalentă din punct de vedere funcțional cu EMEE internă într-un scenariu de criză și într-un cuantum echivalent cu cuantumul ipotetic al EMEE interne menționate era, așadar, necesară.

103 Procedând astfel, comisia de apel a considerat în mod întemeiat că SRB efectuase o examinare *in concreto* a situației grupului bancar în cauză pentru a stabili conținutul garanției.

104 Pe de altă parte și în orice caz, pentru motivele menționate la punctele 96-98 de mai sus, trebuie respinse argumentele întemeiate pe aplicarea dreptului francez invocate de Republica Franceză pentru a demonstra o eroare săvârșită de comisia de apel în cadrul examinării abordării urmate de SRB pentru a stabili conținutul garanției și pentru a stabili că această abordare a SRB a fost abstractă și neproporțională.

105 În al treilea rând, Republica Franceză susține că comisia de apel a indicat că SRB dispunea de o putere de apreciere „constrânsă și limitată” pentru examinarea condițiilor prevăzute la articolul 12h alineatul (1) literele (a)-(c) din Regulamentul nr. 806/2014, care permite derogarea, dar că nu a explicat domeniul de aplicare al acestei puteri de apreciere și, prin urmare, nici nu a examinat consecințele care trebuie deduse în speță din această putere.

106 O asemenea argumentație nu este întemeiată.

107 Astfel, din cuprinsul punctelor 18-20 de mai sus reiese că articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014, în parte, impune o competență nediscreționară SRB și, în parte, îi deleagă o putere discreționară.

108 Astfel cum a subliniat comisia de apel la punctele 58-61 din decizia atacată, puterea discreționară vizată în a doua etapă menționată la punctul 20 de mai sus nu este vizată în speță, întrucât problema în litigiu nu este dacă SRB și-a exercitat în mod corect puterea respectivă, odată îndeplinite toate condițiile. În această privință, astfel cum s-a amintit la punctul 43 de mai sus, deși SRB este obligat să respingă o cerere de derogare atunci când una dintre condițiile cumulative prevăzute la articolul 12h alineatul (1) din Regulamentul nr. 806/2014 nu este îndeplinită, el dispune de o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea împrejurărilor în care este îndeplinită cea de a treia dintre aceste condiții, referitoare la lipsa unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii.

109 Astfel și ținând seama de motivele întemeiate pe faptul că SRB ar fi stabilit o cerință automată de garanție pentru acordarea derogării și și-ar fi depășit astfel marja de apreciere în cadrul primei etape, revenea comisiei de apel sarcina de a examina dacă SRB efectuase într-adevăr o apreciere *in concreto* atunci când analizase situația grupului bancar în cauză și garanțiile din anul 2014 și din anul 2015 invocate de acesta din urmă și concluzionase în sensul ineficacității lor, precum și al necesității unei garanții din partea societății-mamă în favoarea filialei sale.

110 Or, din raționamentul care figurează la punctele 22-103 de mai sus rezultă că examinarea menționată la punctul 109 de mai sus a fost efectuată de comisia de apel. Reiese de asemenea din cuprinsul punctelor menționate mai sus că, la finalul respectivei examinări, comisia de apel a considerat în mod întemeiat că SRB realizase efectiv o apreciere *in concreto* și că, prin urmare, nu a creat și nici nu a aplicat o condiție nouă neprevăzută la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și, prin urmare, nici nu a depășit limitele marjei sale de apreciere în temeiul acestei dispoziții.

111 Având în vedere aceste elemente, nu era necesar ca comisia de apel să ofere explicații suplimentare cu privire la întinderea marjei de apreciere a SRB și nici să examineze consecințele care trebuie deduse din aceasta.

112 Având în vedere cele ce precedă, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins.

113 Prin urmare, primul motiv trebuie înlăturat ca fiind neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului securității juridice

114 Republica Franceză susține că principiul securității juridice a fost încălcat pentru motivul că criteriile pe care SRB le-a aplicat în vederea examinării cererii de derogare nu erau nici clare, nici precise și nu erau previzibile pentru grupul bancar în cauză. În această privință, ea precizează că, la data cererii adresate SRB de derogare de la EMEE orientările publice menite să definească practica SRB în ceea ce privește EMEE nu menționau necesitatea de a furniza o garanție și arată că cerința unei garanții era inclusă în documentul intern al SRB.

115 SRB contestă această argumentație.

116 Principiul securității juridice constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii care impune în special ca o reglementare să fie clară și precisă pentru ca justițiabilii să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să acționeze în consecință (Hotărârea din 9 martie 2017, Polonia/Comisia, C-105/16 P, nepublicată, EU:C:2017:191, punctul 54).

117 Principiul securității juridice impune ca normele de drept să fie clare, precise și previzibile în ceea ce privește efectele lor, în special în cazul în care pot avea consecințe defavorabile asupra persoanelor particulare și a întreprinderilor (Hotărârea din 28 septembrie 2022, Malacalza Investimenti/BCE, T-552/19 OP, nepublicată, EU:T:2022:587, punctul 52).

118 Acest imperativ impune ca orice act care urmărește să creeze efecte juridice să își întemeieze forța obligatorie pe o dispoziție de drept al Uniunii care trebuie să fie menționată expres drept temei legal și care indică forma juridică pe care trebuie să o ia acel act (a se vedea Hotărârea din 19 iunie 2015, Italia/Comisia, T-358/11, EU:T:2015:394, punctul 123 și jurisprudența citată).

Principiul previzibilității face parte integrantă din principiul securității juridice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2014, National Iranian Oil Company/Consiliul, T-578/12, nepublicată, EU:T:2014:678, punctele 111 și 112).

119 În primul rând, trebuie amintit că dispoziția a cărei aplicare se află în centrul prezentului litigiu este articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Această dispoziție prevede că, pentru ca derogarea de la EMEE internă să poată fi acordată, trebuie îndeplinită cerința „[să nu existe] niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filial[ă]”. Este necesar să se considere că această dispoziție este clară, precisă și previzibilă în privința efectelor sale, și anume că prevede că existența unui obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii împiedică acordarea derogării.

120 Pe de o parte, nu se poate impune ca articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 să menționeze diferitele ipoteze concrete în care este îndeplinită sau nu este îndeplinită condiția prevăzută de această dispoziție întrucât toate aceste ipoteze nu pot fi determinate în prealabil de legiuitor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2017, Marco Tronchetti Provera și alții, C-206/16, EU:C:2017:572, punctul 42). Astfel, nu este posibil să se enumere exemplele de obstacole în calea transferului rapid de fonduri proprii, după cum nu se poate impune legiuitorului să fie citate în mod pozitiv măsurile care ar asigura respectarea condiției lipsei obstacolelor menționate.

121 Pe de altă parte, principiul securității juridice nu se opune ca autoritățile în cauză să dispună de o marjă de apreciere în aplicarea criteriilor care au fost definite de reglementare. În speță, faptul că SRB dispune de o marjă pentru a aprecia dacă există un obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii sau pentru a aprecia modul adecvat în care această condiție trebuie îndeplinită nu implică totuși că principiul securității juridice a fost încălcat.

122 În acest context, este necesar să se arate că, în înscrisurile sale, Republica Franceză a arătat că nu a susținut că articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 interzicea în orice caz SRB să solicite o garanție specifică și a admis astfel în esență că această dispoziție permitea SRB să solicite o garanție specifică. Astfel, solicitarea unei garanții adresată de SRB societății-mamă a filialei bancare în cauză nu este *a priori* imprevizibilă și nici nu constituie, așadar, o atingere adusă principiului securității juridice.

123 În al doilea rând, trebuie analizată argumentația Republicii Franceze potrivit căreia operatorii economici au primit semnale contradictorii în ceea ce privește orientările publice, precum și manualul intern al SRB și puteau astfel avea îndoieli legitime cu privire la interpretarea corectă a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014. Republica Franceză afirmă astfel că, la data cererii de derogare, orientările publice considerate a lămuri instituțiile bancare în privința practicii SRB referitoare la EMEE nu menționau nicăieri necesitatea de a furniza o garanție, ci că, în manualul său intern, SRB condiționase de eliberarea unei garanții specifice acordarea derogării de la cerința minimă de fonduri proprii. Ea subliniază că această cerință a unei garanții specifice nu fusese menționată în mod explicit în orientările publice decât în iunie 2022. În opinia sa, existau astfel diferențe majore între legislația aplicabilă (care nu stabilea nicio cerință de garanție specifică), orientările publice (care nu prevedeau nicio garanție specifică înainte de luna iunie 2022) și manualul intern al SRB (care cuprindea o asemenea cerință imperativă), de natură să caracterizeze o încălcare a principiului securității juridice.

124 Această argumentație trebuie respinsă.

125 Astfel, *primo*, deși este adevărat că, în cadrul cererii de derogare care a condus la adoptarea deciziei atacate, cerința unei garanții specifice pentru a îndeplini condiția lipsei unui obstacol în calea transferului de fonduri proprii nu figura în orientările publice, această împrejurare nu presupunea totuși că SRB nu putea solicita niciodată o asemenea garanție. Băncile nu puteau interpreta în mod rezonabil lipsa unei mențiuni explicite în această privință ca o renunțare definitivă, de către SRB însuși, la cerința unei garanții specifice.

126 În această privință și în al doilea rând, Orientările publice din 2020 au indicat în mod clar că partea care solicita derogarea „trebui[a] să demonstreze că nu există obstacole în calea transferului rapid de fonduri proprii sau a rambursării datoriilor”. Orientările publice din 2020 au reamintit, așadar, fără ambiguitate obligația de rezultat impusă solicitanților unei derogări – și anume existența unui mecanism de transfer al pierderilor intragrup care să garanteze că obstacolele potențiale în calea transferului de fonduri proprii erau eludate – însă nu au restrâns posibilitățile de mecanisme pentru a realiza acest lucru. Procedând astfel, SRB a admis, așadar, implicit posibilitatea ca mecanismul în discuție să ia forma unei garanții a întreprinderii-mamă în favoarea filialei sale.

127 În această privință, Republica Franceză se prevalează fără succes de Hotărârea din 12 februarie 2014, Beco/Comisia (T-81/12, EU:T:2014:71), în care Tribunalul a constatat o încălcare a principiului securității juridice. Hotărârea în discuție privea un aviz interpretativ al Comisiei destinat să lămurească operatorii economici, dar care conducea la un rezultat opus prin faptul că emisese „semnale contradictorii”. Or, pentru motivele expuse la punctul 126 de mai sus, trebuie să se constate că în speță nu au existat nici semnale contradictorii, nici măsuri imprevizibile.

128 *Tertio*, contrar celor susținute de Republica Franceză, schimburile care au avut loc între grupul bancar în cauză, SRB și echipa de rezoluție internă în cursul procedurii administrative pot fi luate în considerare la aprecierea respectării principiului securității juridice, care nu se stabilește doar *in abstracto*. Or, comisia de apel a amintit, în special la punctele 73 și 87 din decizia atacată, că SRB și echipa de rezoluție internă își exprimaseră în mod clar rezervele cu privire la datoriile de lichiditate și de capital pentru filială prin intermediul garanțiilor din anul 2014 și din anul 2015. Prin urmare, grupul bancar în cauză a fost informat cu privire la poziția SRB în împrejurările speței.

129 *Quarto*, din examinarea primului motiv reiese că, în niciun mod, comisia de apel nu ar fi validat o abordare pretins urmată de SRB constând în aplicarea unei obligații, din principiu și în mod automat, de emitere a unei garanții specifice în privința grupului bancar în cauză. Astfel, comisia menționată a considerat în mod întemeiat că SRB examinase în mod concret cazul în speță și în special garanțiile din anul 2014 și din anul 2015.

130 În această privință, SRB observă în mod oportun că a efectuat o evaluare de la caz la caz în cursul ciclului de planificare a rezoluției din anul 2020 și că nu a solicitat garanție tuturor băncilor. Astfel, acesta arată că a acordat șase derogări, dintre care trei fără garanții. Acest element de fapt confirmă concluzia comisiei de apel potrivit căreia SRB nu solicită în mod automat și *in abstracto* emiterea unei garanții specifice.

131 În sfârșit, manualul intern al SRB în versiunile sale aplicabile în anii 2020 și 2021 nu era accesibil grupului bancar în cauză. În aceste condiții, documentul respectiv nu a putut da „semnale contradictorii” și nici nu a putut induce în eroare grupul bancar vizat. În plus, nu reiese din niciun punct din decizia atacată că comisia de apel ar fi validat o abordare prin care SRB ar fi aplicat în mod pur mecanic instrucțiuni care figurează în manualul său intern.

132 Ținând seama de ansamblul elementelor care precedă, al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare

133 Republica Franceză susține că comisia de apel a considerat în mod eronat că SRB și-a îndeplinit obligația de motivare. În opinia sa, motivarea care figurează în decizia SRB, validată de comisia de apel, este lacunară, întrucât nu a permis să se înțeleagă de ce condiția prevăzută la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 nu era îndeplinită și nici care ar fi caracteristicile unei garanții susceptibile să răspundă așteptărilor SRB. Prin urmare, SRB nu ar fi justificat în ce mod exista un obstacol în calea transferului rapid de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filială. Aceasta adaugă că comisia de apel s-a limitat să indice că elementele furnizate de grupul bancar în cauză (în special garanțiile din anul 2014 și din anul 2015) puteau să nu fie suficiente într-un scenariu de criză pentru a asigura transferul rapid al fondurilor proprii și că o astfel de motivare nu permite justificarea existenței unui obstacol „major” în calea transferului rapid de fonduri, „actual sau preconizat, de natură practică sau juridică”.

134 SRB susține că acest motiv trebuie respins.

135 Motivarea impusă printre altele la articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 85 și jurisprudența citată).

136 Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarilor actului sau altor persoane vizate de acesta în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului său de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 2020, Crédit agricole/BCE, T-576/18, EU:T:2020:304, punctul 130 și jurisprudența citată).

137 În speță, având în vedere motivele invocate de apelantă în fața comisiei de apel, astfel cum au fost amintite la punctele 76-78 de mai sus, Tribunalul consideră că comisia de apel a specificat, în decizia atacată, elementele de fapt și de drept care prezintă o importanță esențială în măsura în care motivele care figurează în aceasta au permis, pe de o parte, Republicii Franceze să cunoască justificările deciziei menționate pentru a o contesta și, pe de altă parte, instanței Uniunii să își exercite controlul asupra legalității acestei decizii.

138 Astfel, Republica Franceză a putut contesta temeinicia raționamentului comisiei de apel care figurează în decizia atacată. Aceasta a putut, așadar, susține că comisia de apel a aprobat o interpretare eronată de către SRB a articolului 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și a ignorat „excesul de competență” al SRB. În plus, astfel cum reiese din analiza de

mai sus a motivelor și a argumentelor invocate în cererea introductivă, Tribunalul a putut să se pronunțe cu privire la această argumentație și să își exercite controlul asupra legalității deciziei atacate.

139 În special, motivele, amintite mai ales la punctele 82-88 de mai sus, pe care s-a întemeiat comisia de apel pentru a concluziona că SRB efectuase o examinare concretă a situației grupului în cauză, au permis Republicii Franceze, corespunzător cerințelor legale, să ia cunoștință de justificările abordării reținute de comisia în discuție.

140 Pe de altă parte și în orice caz, motivele care figurează în decizia SRB au permis Republicii Franceze să înțeleagă motivele pentru care SRB a considerat necesar ca întreprinderea-mamă să emită o garanție în favoarea filialei sale pentru îndeplinirea condiției prevăzute la articolul 12h alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 806/2014 și a celor pentru care SRB a considerat că garanțiile din 2014 și din 2015 erau insuficiente în această privință. Trebuie adăugat că contextul era bine cunoscut de grupul bancar în cauză. Astfel, după cum reiese din decizia atacată și din cea a SRB, au intervenit schimburi diverse și intense între grupul bancar în cauză și SRB în cursul procedurii administrative, au fost furnizate explicații detaliate cu privire la caracterul insuficient al acestor garanții, iar echipa de rezoluție internă responsabilă pentru grupul bancar în cauză i-a comunicat acestuia din urmă o listă a caracteristicilor esențiale ale unei garanții, considerate relevante pentru evaluarea în continuare a cererii de derogare.

141 În consecință, Republica Franceză susține în mod eronat că motivarea deciziei atacate este insuficientă.

142 Rezultă că al treilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

143 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

144 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Franceză a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor SRB.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 iulie 2024.

Semnături